

ΙΩΝΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΣΜΥΡΝΗ, τῇ 10 Ἰαννουαρίου, 1852.

Ο ΚΙΝΕΖΟΣ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

ΕΚΘΕΣΙΝ.

[Συνέχεια ἀπὸ Αριθ. 31.]

Μετὰ μακρὰν ὁμίλιαν ἡτοιμάσθην διὰ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς βασιλείας, ἐνδύθην ἐπίσημον στολὴν Μενδερίνου, ἐφόρεσα τὰ παράσημά μου, τὸ ξιφὸς μου, ἔλαβα μαζὴ καὶ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Αὐτοκράτορος, καὶ ἐγένετο ἡμεῖς προχωροῦντες εἰς τὴν κατοικίαν της. Σοὶ προεῖπον ἀνωτέρω δι' ἡμῶν πρῶτα, καὶ ὅτι ὁ ἥλιος ἐρύπιτε πανταχοῦ τῶν ἀνακτόρων τὰς χρυσαῖς τοῦ ἀκτίνας, καὶ ἡ αὐτὴ ὅλη ἡστράπτειν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου· παντοῦ μοι ἐφαίνοντο δι' ἡμῶν ἀδάμαντες ἢ κοχινὸν ὄρυ (ὄρη φωτὸς)· ἐντοσούτῃ ἐπληροῖαζα τὸ μέρος, τὸ ὅποιον τοσοῦτον ἡστράπτειν ἀπὸ μακρὰν, καὶ τὸ ἐξέταζα διὰ τοῦ δακτύλου καὶ ἡμῶν, τί νομίζεις; . . . ἢ ψευδάργυρος, ἢ ζίνκος, ἢ ἄλλο τι μέταλλον, ἐπεξεργασμένον μετ' ὅσην τέχνην καὶ μετ' ὅσην ἐπιτηδεύματα, ἀληθῶς ἀξιοπαρατήρητον. Καὶ προχωροῦντες ἀνέβημεν μίαν μεγάλην κλίμακα, ἐπομένως διέβημεν πολλὰς διαφόρους αἰθούσας βρονθούσας στρατιωτικῶν, ἀξιωματικῶν καὶ ἄλλων ἐπισήμων ἀνδρῶν, τῶν ὁποίων μοι ἤρρεσαν αἱ χρυσαὶ πλὴν ἀπλοῦσταται στολαί· ὅλοι ἐστρεφον τὰ βλέμματά

των πρὸς ἐμὲ, μ' ἐπαρετήρουν προσεκτικῶς, μ' ἐχαιρέτων, καὶ ἄλλοι ἔκαμνον τόπον ἵνα περάσῃ ὁ μέγας τοῦ Οὐρανοῦ Κράτους πρέσβυς· τέλος ἐφθάσαμεν εἰς μεγαλόπρεπὴν τινα θύραν, τῆς ὁποίας τὰ πτερὰ ἤνοιξαν, καὶ εἰς ὑψηλῆς χρυσοενδεδυμένος ἀντὴ γαίε τὴν ἀφίξιν μου εἰς τὴν βασιλίαν. Εἰσῆλθα καὶ πρῶτον τὰ ὄμματα μου αὐτὴν ἠτένισαν.

Δὲν εἶδες ποτε Σίγγ, γυναῖκα ἐπὶ θρόνου καθεζομένην· ἐμπρέπει πολὺ εἰς αὐτὰς τὸ στέμμα. Φαντάσου νὰ βλέπῃς μίαν ὠραίαν τριακονταετὴ κόρην ἐπὶ θρόνου ἀδαμαντοκολλήτου, τοῦ ὁποίου οἱ λάμπεις θαμβόνοισι τὸ ὄμμα, φαντάσου, λέγω, πόσῃ ἤθελε σοὶ παρέξει ἀγαλλίασιν τὸ χοριέστατον ἐκείνο πρόσωπόν της ἀτερίζον Σε εὐμειῶς καὶ ἡλαρῶς, καὶ τὸ γλυκύτατον καὶ μελιστάλακτον στόμα της λαλοῦν σοὶ εὐνοϊκώτατα. Ἡ θεωρία της μ' ἐνέπνευσε θάρρος, ἀπαθῶς πῶς ἐφθασα πλησίον της, ἐκνυψάμην ὑποκλινέστατα, καὶ προχωρήσας ἡσπάσθην τὴν δεξιὰν χεῖρά της κατὰ τὸ ἔθος τοῦ τόπου μας· ἀποσυνθελὶς δ' ὀλίγον ἐστάθην σιωπῶν. Ἐκεῖνη λαβοῦσα μετ' ὅσον χαριέστατον τὴν ὁποίαν τῆς ἔδωκα ἐπιστολὴν μ' ἐνεῖσε νὰ λαλήσω, καὶ ἐγὼ ἤρχισα οὕτω πῶς μετ' ἡμῶν Ἀγγλικήν.

« Μεγαλειοτάτη Ἀνασσα!

« Ἡ τοῦ Πεκίνου ὑψηλὴ Αὐτοκρατορία, « μαθοῦσα ὅτι μετ' ὀλίγον μέλλουσι νὰ συναθροισθῶσιν ἐνταῦθα ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς, ἵνα ἐορτάσωσιν ἐορτὴν μεγάλην, ἐφιλοτιμήθη νὰ πέμψῃ καὶ αὐτὴ εἰς τὴν Παγ-

« κόσμον τοῦ Λονδίνου Σου Ἐκθεσιν, ἐξ
 « ὧν τῶν προϋόντων τῶν εὐρισκομένων εἰς
 « τὸ Κράτος τῆς ἡ Ἀγγλίας καὶ ἡ Κίνα,
 « ἂν καὶ μακρὰν, δὲν ἐπαυσαν ὁμῶς τοῦ νὰ
 « ἦναι φίλοι συνδεδεμένοι μετὰ τοῦ δεσμοῦ
 « τῆς ἀγάπης, καὶ εἶδε ὁ Ὑψίστος νὰ βοη-
 « θῇ ὥστε αἱ σχέσεις των νὰ ἦναι διαρκεῖς.
 « Θελῶν δὲ ὁ ὑψηλὸς μου Κύριος νὰ δειξῇ
 « καὶ πραγματικὰ δειγµατὰ τῆς πρὸς τὴν
 « ὑμετέραν μεγαλειότητα ἀγάπης του μ' ἐ-
 « πεμψε νὰ ἔλθω ἐνταῦθα ἀπὸ περατῶν τῆς
 « γῆς νὰ κομίσω τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου
 « Σὰς ἐνχειρίσα ἐπιστολὴν, καὶ προσφέ-
 « ρων τοὺς βαθεῖς μου προσκυνισμοὺς νὰ
 « εἰπῶ εἰς τὴν Υ. Μ. ὅτι εἶμαι καὶ κομι-
 « στῆς πολυτίμων δώρων, ἀνὰ πέμπει πρὸς
 « τὴν Μ^{ου}. ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας. »

Ἡ Βικτωρία ἀπήντησεν.

« Εὐχαριστῶ, κύριε, διὰ τὴν ἐντολὴν σου
 « ταύτην· μετὰ πολλῆς χαρᾶς καὶ εὐχαρι-
 « στήσεως ἐνταυτῷ εἶδον πρὸ τινων ἡμερῶν
 « νὰ ὅσα τὸ Οὐράνιον Κράτος ἐπέμψε προϋ-
 « όντα διὰ τὴν Παγκόσμιον Βιομηχανικὴν
 « Ἐκθεσιν ὧν τῶν ἐθνῶν τοῦ Κόσμου,
 « καὶ μετὰ ζωηρᾶς προσοχῆς παρατήρησα
 « ὅτι τὸ Κράτος τῆς Κίνας ἐφιλοτιμήθη,
 « ἂν καὶ τόσον μακρὰν, νὰ μὴ φανῇ κατώ-
 « τερον τῶν ἄλλων ἐθνῶν, διότι ἐπέμψεν ἐν-
 « ταῦθα τὰ ὠραιότερα καὶ καλῆτερα προϋόντα,
 « ἅτινα κοσμοῦσι σήμερον τὰς αἰθούσας
 « τῆς Ἐκθέσεως. Εὐχαριστῶ δὲ ἐκ ψυχῆς
 « τὸν ὑμέτερον Κύριον, τὸν γηραιὸν Αὐτο-
 « κράτορα τοῦ Οὐρανίου Κράτους, διὰ τὰ
 « ὅποια δεικνύει αἰσθήματα τῆς πρὸς ἐμὲ
 « ἀγάπης του· ἐπιθυμῶ δὲ νὰ διαβιβάσῃτε
 « τὰς ἀπείρους εὐχαριστήσεις πρὸς τὴν ὑ-
 « ψηλότητά του. »

Ταῦτα μοι ἐλάλησεν ἡ βασίλισσα ζωηρᾶ
 τῇ φωνῇ καὶ μὲ τόνον γλυκύτατον, ὅστις
 καθίστα τὸ πρόσωπόν της ὠραιότερον τοῦ
 ὅτι ἦτον· ἐγὼ δὲ προσκυνήσας ἐζήτησα τὴν
 ἄδειαν ν' ἀναχωρήσω καὶ μοι ἐδόθη. Ἀ-
 λησμώνησα νὰ Σοὶ εἰπῶ ἀνωτέρω ὅτι πλη-
 ρῶν τῆς βασιλείας ἐκάθητο ὁ ἀξίεραστος
 σύζυγος αὐτῆς Πρίγκιψ Ἀλβέρτος, ἀνὴρ
 ὠραῖος, ἀνὴρ, οὐτινος τὸ περίεργον ὄμμα κα-
 τεβυθίζετο μέχρι τῶν καρδιῶν, καὶ τοῦτο ἐ-
 πρόδιδε τὴν γενναίαν ψυχὴν του. Ἐνθυμῆσαι
 τὴν ἐκκρατεῖν τοῦ Ζίδερ; Ἐνθυμῆσαι
 τὸν εἰς τὴν μάχην τοῦ Χάιμ πεσόντα στρα-
 τηγὸν τοῦ Αὐτοκράτορος; Ἐκεῖνον οὐσιάζει
 πολὺ καὶ ὁ σύζυγος τῆς βασιλείας, ἅμα τὸν
 εἶδον, ἐπανεφέρα εἰς τὸν νοῦν μου τὰς φρικα-
 λέας ἐκείνας ἀναμνήσεις καὶ τὴν καταστρο-

φήν, ἣς ἐγένετο τότε εἰς τὸν κατὰ τῶν ὁγρίων
 ἐκεῖνον πόλεμον τῶν ἡμετέρων· ὁ στρατηγὸς
 ἐνθυμῶμαι προέταξε ζήτη τότε ἀνδρικά,
 ἀλλὰ μήπως καὶ ἦτο ἀθάνατος ὥστε καὶ σύ-
 τὰ νὰ ἦναι ἀδιαπέραστα ἀπὸ τὰ τῶν ἐχθρῶν
 βέλη; ὅχι βέβαια· εἰς τὴν πεισματώδη ἐκεί-
 νην μάχην οἱ ἄγριοι τοῦ ἐπιμψαν βέλος,
 δευτερον κατόπι. καὶ τα δὴ ταῦτα διαπε-
 ράσαντα τοῦ ἀνδρὸς τὴν καρδίαν τὸν κατε-
 οπάραξαν καὶ μόλις τὸν ἀφήσαν νὰ ῥίψῃ
 βλέμμα ἄγριον, βλέμμα καταφρονητικὸν πρὸς
 τοὺς ἐχθροὺς.

Ἐξῆλθον ἀπὸ τὸν θάλαμον τῆς βασιλεί-
 σης καὶ με ὠδηγοῦσαν εἰς τὴν μεγάλην αἵ-
 θουσαν τῆς ὑποδοχῆς, ἐκεῖ μ' ἐπερίμεναν το-
 σοῦτοι ἀξιωματικοὶ καὶ ἐπίσημοι ἄνδρες,
 καὶ (διὰ νὰ μὴ πολυλογῶ) μετὰ τὰς
 εἰς τὸν βαθμὸν μου δοθείας τιμὰς ἐ-
 πέστρεψα εἰς τὸν θάλαμόν μου, καὶ πα-
 ρέδωκα εἰς τοὺς βασιλικούς ὑπηρετάς τὰ δῶ-
 ρα τοῦ Αὐτοκράτορος· ἐὰν θελήσω ἐντὸς τῆς
 παρούσης μου, λεπτομερῶς νὰ Σοὶ διηγηθῶ
 φίλιτε Σίγγ, ὅλα ὅσα οἱ ὀφθαλμοί μου εἶ-
 δον, πρέπει ἡ ἐπιστολή μου αὕτη νὰ γίνῃ ἀ-
 πέραντος, καὶ διὰ τοῦτο πρέπει ν' ἀφήσω
 τὰ περισσότερα καὶ νὰ Σοὶ γράφω τὰ οὐ-
 σιωδέστερα.

(Ἀκολουθεῖ.)

Ὁ ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ΚΑΙ Ἡ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΑ.

(Συνέχεια.)

Ἄς ἔλθωμεν δ' ἤδη εἰς τὸν Θεοδόσιον,
 ὁ ὅποιος, τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν καθ' ἣν
 ἐγένεαν αἱ προμνημονευθεῖσαι περὶ αὐτοῦ
 ἔρευναι εἶχε φθάσει εἰς μοναστήριον τι ὅπου
 ἢ οὐ τῶρα ἡ Κωνσταντία, καὶ ἐγένετο μονα-
 χὸς, κάμνων τάξιμον ποτὲ νὰ μὴν ἐξετάσῃ
 διόλου περὶ τῆς Κωνσταντίας, ἡ ὁποία ἐ-
 φαντάζετο ὅτι εἶχεν ὑπανδρευθῇ κατὰ τὴν
 ἡμέραν εἰς τὴν ὁποίαν ἡ φήμη διεκέρυσσεν
 ὅτι ἐμελλον νὰ γένωσιν οἱ γάμοι. Εἰς ὅ-
 λίγα δ' ἔτη κατὰ τὴν περιβόητος διὰ τὴν ἐ-
 νάρετόν του ζωὴν, καὶ τὰ εὐσεβῆ αἰσθήματα
 τὰ ὅποια ἐνέπνεε πρὸς τοὺς συνδιαλεγόμε-
 νους μετ' αὐτοῦ. Πρὸς τὸν ἅγιον τοῦτον
 ἄνδρα ὑπῆγε καὶ ἡ Κωνσταντία τῶρα νὰ ἐ-
 ξομολογηθῇ. Ἄλλος δὲ παρὰ τὸν ἡγου-
 μενον τοῦ μοναστηρίου δὲν ἐγνώριζε τίποτε
 οὔτε περὶ τοῦ ὀνόματος, οὔτε περὶ τῆς οἰ-